

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy senátu Mgr. Radovana Havelce a soudců Mgr. Tomáše Blažka a JUDr. Tomáše Rychlého v právní věci žalobce **Mgr. V. V.**, proti žalovanému **nejvyššímu státnímu zástupci**, se sídlem Brno, Jezuitská 4, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti usnesení Krajského soudu v Brně ze dne 28. 2. 2022, č. j. 29 A 17/2022 - 7,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **se zamítá.**
- II. Žádnému z účastníků **se nepřiznává** náhrada nákladů řízení o kasační stížnosti.

Odůvodnění:

[1] Žalobce podal ke Krajskému soudu v Brně (dále jen „krajský soud“) žalobu na ochranu proti nezákonnému zásahu správního orgánu podle § 82 a násl. soudního řádu správního (dále jen „s. ř. s.“). Domáhal se toho, aby krajský soud zakázal žalovanému pokračovat v nezákonném zásahu spočívajícím v nesprávném vedení správního spisu sp. zn. NSZ 7 Spr 77/2002. Žalovaný dle žalobce pochybil v tom, že do uvedeného spisu nezaložil písemný záznam o tom, že dne 1. 7. 2021 umožnil žalobci nahlédnout do celého správního spisu a pořídit si z něj kopie.

[2] Krajský soud usnesením ze dne 28. 2. 2022, č. j. 29 A 17/2022 - 7, odmítl žalobu podle § 46 odst. 1 písm. a) s. ř. s. Podle krajského soudu se o zásah ve smyslu § 82 s. ř. s. jedná pouze za předpokladu, že v žalobě tvrzeným jednáním by žalobce mohl být alespoň

potenciálně přímo zkrácen na svých právech. Tak tomu ovšem v nyní posuzovaném případě nebylo. Krajský soud konstatoval, že záznam, který žalobce požadoval založit do spisu, by pouze popisoval návštěvu žalobce v sídle žalovaného dne 1. 7. 2021, při níž bylo žalobci umožněno nahlédnutí do spisu a pořízení kopií z něho. V postupu žalovaného lze spatřovat pochybení z hlediska požadavků na řádné vedení správního spisu, nicméně tento nedostatek v žádném případě nevyvolal a ani nemohl vyvolat jakékoliv důsledky v právní sféře žalobce, které by měly podobu zásahu.

[3] Žalobce (dále jen „stěžovatel“) podal proti výše uvedenému usnesení krajského soudu kasační stížnost, jejíž důvody lze podřadit pod § 103 odst. 1 písm. c), d) a e) s. ř. s.

[4] Stěžovatel namítá nepřezkoumatelnost napadeného usnesení pro nesrozumitelnost a vady řízení spočívající v porušení jeho ústavně zaručeného práva na právní pomoc v řízení před soudy. Pokud stěžovatel podle názoru krajského soudu nevylicil, v čem spatřuje nezákonný zásah, měl k tomu být krajským soudem vyzván. V občanskoprávním řízení soudy poučují stěžovatele, že žaloba není dostatečná, jak doplnění žaloby provést a stanovují k tomu procesní lhůtu. Není důvod, aby Nejvyšší správní soud tyto nároky nekladl také na krajské soudy ve správním soudnictví. Pokud jde o splnění podmínek nezákonnosti zásahu v nyní posuzované věci, stěžovatel namítá, že byl přímo zkrácen na svém právu na dobrou správu a na právu na řádné řízení, která v sobě zahrnují i řádné vedení správního spisu. To se vztahuje i na dokumenty, které mají být založeny do správního spisu veřejnou mocí po ukončení řízení. Stěžovatel byl zkrácen také přímo na svém právu na řádném vedení správního spisu.

[5] Postup žalovaného byl dle žalobce zároveň nezákonný, neboť žalovaný porušil § 65 odst. 1 zákona č. 499/2004 Sb., o archivnictví a spisové službě a o změně některých zákonů (dále jen „zákon o archivnictví“), a vyhlášku Ministerstva vnitra č. 259/2012 Sb., o podrobnostech výkonu spisové služby. Stěžovatel dále poukazuje na jiný spor, který vedl v minulosti s žalovaným ohledně toho, že do spisu nebyl založen záznam o odepření nahlédnutí do spisu ze dne 28. 5. 2014. Stěžovatel připouští, že nikoli každé pochybení správního orgánu je nezákonným zásahem, podle jeho názoru však pochybení žalovaného v nyní posuzované věci dosáhlo intenzity nezákonného zásahu. Stěžovatel namítá také zmatečnost řízení před krajským soudem, neboť ve věci rozhodoval v rozporu s rozvrhem práce soudce Mgr. Petr Šebek (správně měl rozhodovat Mgr. Filip Skřivan).

[6] Žalovaný ve vyjádření ke kasační stížnosti uvádí, že bylo věcí stěžovatele, který je navíc osobou právně vzdělanou a praktikujícím advokátem, aby do žaloby zahrnul všechny relevantní důvody. K podstatě věci žalovaný konstatuje, že stěžovatel brojil různými správními žalobami proti tomu, že v roce 2002 nepodala tehdejší nejvyšší státní zástupkyně návrh na jmenování stěžovatele státním zástupcem. Stěžovatel není ochoten se smířit s tím, že nebyl s těmito žalobami úspěšný, a proto se snaží dalšími správními žalobami vytvářet dojem různých újem, které mu měly být činností žalovaného způsobeny. Tuto žalobu tak lze dle žalovaného hodnotit jako zneužití práva ze strany stěžovatele. Žalovaný dále poukazuje na skutečnost, že některé úvahy obsažené v kasační stížnosti se mýlí s předmětem dané věci. Žalovaný dodal, že do spisu sp. zn. 7 Spr 77/2022 následně zařadil záznam o nahlížení do spisu ze dne 1. 7. 2021. Závěrem žalovaný uvádí, že ve věci nerozhodoval Mgr. Petr Šebek, ale senát ve složení JUDr. Zuzana Bystřická, JUDr. Marian Kokeš, Ph.D. a JUDr. Faisal Husseini, Ph.D.

pokračování

[7] V doplnění kasační stížnosti stěžovatel argumentuje, že pravidla spisové služby nesmí zůstat stranou soudního přezkumu. Namítá, že pokud není správní spis řádně veden, je vyloučen, případně znesnadněn přezkum porušení tvrzených veřejných subjektivních práv z příslušné správní věci a rovněž je vyloučena kontrola nadřízeným správním orgánem. Stěžovatel dále připomíná genezi svého sporu s žalovaným a obsáhle poukazuje na různé historické příklady, které mají demonstrovat platnost jeho teze o významu řádného vedení správního spisu (jedná se o příklady typu, že v německé nacistické spisové službě se nepodařilo dohledat rozhodnutí o vyvraždění židů podepsané konkrétní osobou atd.). Podle stěžovatele nebyl ve spise žalovaného sp. zn. 7 Spr 7/2002 při jeho druhém nahlížení založen záznam o nahlížení stěžovatele ze dne 1. 7. 2021. Pokud žalovaný následně napravil své pochybení, je třeba tuto skutečnost zohlednit ve výroku o nákladech řízení. Stěžovatel měl být případně také vyzván k úpravě žalobního návrhu z důvodu jeho uspokojení žalovaným.

[8] Stěžovatel dále upravil svou námitku, podle níž v řízení před krajským soudem v jeho věci rozhodoval nezákonný soudce. Podle stěžovatele rozvrh práce musí obsahovat pravidla pro určení, který konkrétní soudce nebo soudci budou ve věci rozhodovat, jinak je netransparentní. Z napadeného usnesení ani z rozvrhu práce krajského soudu však není zřejmé, z jakého důvodu ve věci rozhodoval senát 29 A ve složení JUDr. Zuzana Bystřická, JUDr. Marian Kokeš, Ph.D. a JUDr. Faisal Husseini, Ph.D., ačkoliv členem tohoto senátu byl v době, kdy žaloba napadla na krajský soud, rovněž Mgr. Petr Pospíšil. Podle stěžovatele by se Mgr. Petr Pospíšil pod napadené usnesení nepodepsal, neboť jako místopředseda krajského soudu nepochybně docení význam spisové služby v rovině výkonu státní správy soudu. Stěžovatel zpochybňuje také samotné přidělení dané žaloby do soudního oddělení 29 A. Prozatím jeho žaloby proti nejvyššímu státnímu zástupci a Nejvyššímu státnímu zastupitelství vždy napadaly do soudního oddělení 62 A, stěžovatel se proto domnívá, že také žaloba podaná v nyní posuzované věci měla být přidělena do tohoto oddělení.

[9] V dalším podání stěžovatel uvádí, že záznam o nahlížení do spisu sp. zn. 7 Spr 77/2002 byl pořízen k založení pouze do spisu žalovaného sp. zn. 6 NZN 2558/2014. Pokud jej žalovaný založil i do spisu sp. zn. 7 Spr 77/2002, pak jen v kopii a je otázkou, kdy tak učinil. K prověření těchto skutečností stěžovatel navrhuje důkaz výpovědí osoby, která měla záznam o nahlížení ze dne 1. 7. 2021 do spisu založit. Stěžovatel také připomíná, že Nejvyšší státní zastupitelství projevilo již v minulosti neznalost spisové služby.

[10] Nejvyšší správní soud přezkoumal napadené usnesení krajského soudu v rozsahu podané kasační stížnosti (§ 109 odst. 3 věta před středníkem s. ř. s.) a z důvodů v ní uvedených (§ 109 odst. 4 věta před středníkem s. ř. s.). Ve věci rozhodl bez nařízení jednání za podmínek vyplývajících z § 109 odst. 2 věty první s. ř. s.

[11] Kasační stížnost není důvodná.

[12] Stěžovatel předně namítá zmatečnost usnesení krajského soudu, neboť bylo v jeho případě porušeno právo na zákonného soudce.

[13] Proti usnesení o odmítnutí žaloby lze podat kasační stížnost pouze z důvodu podle § 103 odst. 1 písm. e) s. ř. s., tedy z důvodu tvrzené nezákonnosti rozhodnutí

o odmítnutí návrhu. Pod toto ustanovení ovšem spadají také případy, v nichž vada řízení před soudem měla nebo mohla mít za následek vydání nezákonného rozhodnutí o odmítnutí návrhu, nebo v nichž vada spočívala v tvrzené zmatečnosti řízení před soudem (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 21. 4. 2005, č. j. 3 Azs 33/2004-98, č. 625/2005 Sb. NSS). Zmatečnost řízení před soudem je nadto vadou, k níž je Nejvyšší správní soud povinen přihlížet z úřední povinnosti (§ 109 odst. 4 s. ř. s.), tedy bez ohledu na to, zda stěžovatel tuto námitku v kasační stížnosti uplatnil či nikoliv (viz např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 5. 5. 2016, č. j. 9 As 15/2016-50).

[14] Řízení před soudem je zmatečné též tehdy, byl-li *soud nesprávně obsazen* [§ 103 odst. 1 písm. c) s. ř. s.]. Soud je nesprávně obsazen „*nejen tehdy, jestliže místo senátu rozhodoval ve věci samosoudce [...], ale i v případě, že rozhodnutí vydal jiný samosoudce nebo senát, než který k tomu byl povolán platným rozvrhem práce soudu*“ (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 15. 10. 2003, č. j. 3 Azs 5/2003-32).

[15] Ke stěžovatelem namítané zmatečnosti řízení před krajským soudem Nejvyšší správní soud konstatuje, že žaloba stěžovatele byla doručena krajskému soudu dne 10. 2. 2022. Krajský soud přidělil žalobu do soudního oddělení 29 A pod spisovou značku 29 A 17/2022. Ve spise je dále založen záznam ze dne 14. 2. 2022 podepsaný předsedkyní senátu 29 A JUDr. Zuzanou Bystřickou, podle něž byl referujícím soudcem v dané věci určen JUDr. Marian Kokeš, Ph.D.

[16] Stěžovatel předně zpochybňuje přidělení věci do soudního oddělení 29 A. Nejvyšší správní soud k tomu z rozvrhu práce krajského soudu účinného od 1. 2. 2022 (dostupného na <https://justice.cz/web/krajsky-soud-v-brne/rozvrh-prace>) zjistil, že obsahoval následující pravidlo: *Věci, v nichž je dána totožnost účastníků řízení nebo totožnost napadeného rozhodnutí, přiděluje vedoucí kanceláře témuž soudnímu oddělení; v případě totožnosti účastníků přitom platí, že tyto věci se přidělují témuž soudnímu oddělení jen do výše 10 věcí a další takové věci se přidělují postupně vždy po 10 do následujícího soudního oddělení* [viz bod 1) obecné části rozvrhu práce pro úsek správního soudnictví]. Ve spise sp. zn. 29 A 17/2022 je zároveň založen (na č. l. 3-4) seznam 10 žalob podaných stěžovatelem proti žalovanému, které napadly u krajského soudu před nyní posuzovanou věcí a byly přiděleny do senátu 62 A. Nelze tedy přisvědčit stěžovateli, že i žaloba v této věci měla být přidělena do soudního oddělení 62 A. Byť předchozí žaloby podané stěžovatelem proti žalovanému byly přidělovány do uvedeného oddělení, nyní posuzovaná věc byla 11. věcí v řadě, u nichž byla dána totožnost účastníků. Bylo tak namístě její přidělení do následujícího soudního oddělení. Stěžovatel netvrdil a ani Nejvyšší správní soud nezjistil žádnou další okolnost, která by bránila přidělení věci právě do soudního oddělení 29 A, a lze tak uzavřít, že věc byla přidělena do příslušného soudního oddělení v souladu s rozvrhem práce.

[17] Podle stěžovatele dále není zřejmé, z jakého důvodu ve věci rozhodoval senát 29 A ve složení JUDr. Zuzana Bystřická, JUDr. Marian Kokeš, Ph.D. a JUDr. Faisal Husseini, Ph.D., ačkoliv členem tohoto senátu byl v době, kdy žaloba napadla na krajský soud, rovněž Mgr. Petr Pospíšil. Nejvyšší správní soud k tomu z rozvrhu práce krajského soudu zjistil, že přesné složení senátu 29 A se odvíjelo od toho, který soudce byl v dané věci určen jako referující. Pokud byl referujícím soudcem někdo z trojice JUDr. Zuzana Bystřická, JUDr. Faisal Husseini, Ph.D., nebo JUDr. Marian Kokeš, Ph.D., jednal senát 29

pokračování

A ve složení sestávajícím z těchto tří soudců. Pouze v případě, že byl referujícím soudcem Mgr. Petr Pospíšil, jednal senát v odlišném složení, a to v liché věci ve složení JUDr. Zuzana Bystřická, Mgr. Petr Pospíšil, JUDr. Faisal Husseini, Ph.D. a v sudé věci ve složení JUDr. Zuzana Bystřická, Mgr. Petr Pospíšil, JUDr. Marian Kokeš, Ph.D. [viz bod 13) obecné části rozvrhu práce pro úsek správního soudnictví]. Jelikož byl v nyní posuzované věci referujícím soudcem JUDr. Marian Kokeš, Ph.D., rozhodoval senát 29 A ve složení, které odpovídalo rozvrhu práce krajského soudu.

[18] Stěžovatel namítá také netransparentnost rozvrhu práce krajského soudu. Podle judikatury Ústavního soudu musí rozvrh práce obsahovat pravidla pro určení, který konkrétní soudce nebo kteří soudci budou ve věci rozhodovat. Zákonným soudcem totiž není soudní oddělení, ale konkrétní rozhodovací formace, již bylo svěřeno projednání věci a rozhodnutí o ní, tedy rozvrhem práce určený samosoudce nebo senát složený z konkrétních soudců. Pravidla pro prvotní přidělení věci soudci či soudcům, stejně jako pravidla pro případné přerozdělení věcí, musí být zároveň dostatečně transparentní, srozumitelná a přístupná veřejnosti (viz nálezy Ústavního soudu ze dne 15. 6. 2016, sp. zn. I. ÚS 2769/15, ze dne 3. 4. 2018, sp. zn. II. ÚS 3189/16, a ze dne 2. 4. 2019, sp. zn. I. ÚS 4178/18). Plénium Ústavního soudu shrnulo ústavní požadavky na rozvrh práce tak, že „*musí obsahovat transparentní předem stanovená obecná pravidla pro určení konkrétního soudce nebo soudců v senátu, kteří ve věci budou rozhodovat, pravidla pro jejich zastupování v případě jejich důvodné krátkodobé absence či podjatosti i pravidla pro přerozdělování věcí pro případ dlouhodobé absence soudce. Rozvrh práce nemůže prvotní přidělení věci či její přerozdělení přenechat na rozhodnutí soudního funkcionáře, neboť takové uspořádání ohrožuje nezávislost soudců a důvěru veřejnosti v soudní moc a zbavuje účastníky řízení účinné ochrany proti účelové manipulaci*“ (nález ze dne 27. 6. 2017, sp. zn. Pl. ÚS 22/16, bod 37).

[19] Nejvyšší správní soud konstatuje, že rozvrh práce krajského soudu v době, kdy tento soud rozhodoval stěžovatelův případ, Ústavním soudem vyžadovaný standard zcela nesplňoval, neboť v něm chybělo předem stanovené obecné pravidlo pro určení přesného složení senátu u věcí přidělených do vícečlenného soudního oddělení 29 A. Při aplikaci pravidel obsažených v rozvrhu práce se konkrétní složení senátu 29 A odvíjelo od toho, který soudce tohoto soudního oddělení byl určen jako referující, což plně neodpovídá požadavkům Ústavního soudu. Přesto se nakonec po zralé úvaze Nejvyšší správní soud rozhodl nepřistoupit ke zrušení napadeného usnesení, neboť skutkové okolnosti jsou v daném případě co do intenzity nepředvídatelnosti složení senátu výrazně odlišné od těch, které hodnotil Ústavní soud ve výše zmiňovaném nálezu sp. zn. I. ÚS 2769/15 (k obdobnému postupu viz např. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 7. 3. 2018, č. j. 6 Afs 300/2017 - 55, a ze dne 28. 3. 2019, č. j. 3 Afs 18/2018 - 154).

[20] Soudní oddělení 29 A bylo totiž pouze čtyřčlenné (oproti sedmičlennému oddělení Krajského soudu v Ostravě, které se stalo předmětem kritiky Ústavního soudu v nálezu sp. zn. I. ÚS 2769/15). Nadto jeden z členů oddělení 29 A (Mgr. Petr Pospíšil) byl zároveň i místopředsdou krajského soudu, s čímž je spojen snížený podíl na vlastní rozhodovací činnosti daného soudce. Nelze pominout ani skutečnost, že krajský soud si byl vědom uvedeného nedostatku ve svém rozvrhu práce a již s účinností od 1. 3. 2022 jej odstranil. Nejvyšší správní soud neshledal ani žádnou okolnost, která by v nyní posuzované věci

zakládala podezření ze záměrné manipulace se složením senátu za účelem ovlivnění rozhodnutí krajského soudu.

[21] Stěžovatel poukazuje rovněž na rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 15. 3. 2023, č. j. 6 As 73/2022 - 62, a ze dne 16. 3. 2023, č. j. 6 As 72/2022 - 42. V těchto případech však Nejvyšší správní soud shledal porušení práva na zákonného soudce z toho důvodu, že krajský soud v nich rozhodoval ve složení, které bylo v rozporu s pravidly obsaženými v rozvrhu práce. Jednalo se tedy o odlišnou situaci.

[22] Nejvyšší správní soud uzavírá, že v nyní posuzované věci neshledal porušení práva na zákonného soudce.

[23] Dále se Nejvyšší správní soud zabýval námitkou nepřezkoumatelnosti usnesení krajského soudu. Vlastní přezkum rozhodnutí soudu je totiž možný pouze za předpokladu, že se jedná o rozhodnutí srozumitelné, z jehož odůvodnění je zřejmé, jakými úvahami se soud řídil při hodnocení skutkových i právních otázek a jakým způsobem se vyrovnal s argumenty účastníků řízení. Zrušení rozhodnutí pro nepřezkoumatelnost je nicméně vyhrazeno těm nejzávažnějším vadám rozhodnutí, kdy pro absenci důvodů či pro nesrozumitelnost skutečně nelze rozhodnutí meritorně přezkoumat. Konstatování nepřezkoumatelnosti by tedy mělo být v soudní praxi spíše výjimečné, „*není-li z odůvodnění rozhodnutí krajského soudu vůbec patrné, jak soud hodnotil podstatné důvody či skutečnosti uplatněné v rámci žalobních bodů. Naopak nelze považovat za nepřezkoumatelné takové rozhodnutí krajského soudu, z jehož odůvodnění lze (byť i zohledněním celkového kontextu důvodů uvedených v odůvodnění) seznat, jaký názor krajský soud zaujal vůči důležitým skutkovým a právním otázkám podstatným pro rozhodnutí projednávané věci. Nepřezkoumatelnost pro nedostatek důvodů nemůže být založena tím, že odůvodnění krajského soudu je pouze stručné či argumentačně chudé, popř. že krajský soud nevyvracel každý dílčí argument uplatněný účastníky...*“ (viz usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 5. 12. 2017, č. j. 2 As 196/2016 - 123, č. 3668/2018 Sb. NSS, bod 29).

[24] Napadené usnesení je přezkoumatelné, neboť krajský soud srozumitelně vysvětlil, z jakých důvodů přistoupil k odmítnutí žaloby. Ostatně stěžovatel v kasační stížnosti s jeho závěry polemizuje. Také tato kasační námitka je tedy nedůvodná.

[25] Nejvyššímu správnímu soudu tedy zbývá posoudit otázku, zda krajský soud postupoval správně, jestliže odmítl žalobu podanou stěžovatelem.

[26] Podle § 82 s. ř. s. *každý, kdo tvrdí, že byl přímo zkrácen na svých právech nezákonným zásahem, pokynem nebo donucením (dále jen „zásah“) správního orgánu, který není rozhodnutím, a byl zaměřen přímo proti němu nebo v jeho důsledku bylo proti němu přímo zasaženo, může se žalobou u soudu domáhat ochrany proti němu nebo určení toho, že zásah byl nezákonný.*

[27] Podle ustálené judikatury Nejvyššího správního soudu je předpokladem pro poskytnutí ochrany před nezákonným zásahem správního orgánu kumulativní naplnění následujících pěti podmínek – žalobce musí být (1) přímo (2) zkrácen na svých právech (3) nezákonným zásahem, (4) který není rozhodnutím, a (5) byl zaměřen přímo proti němu nebo v jeho důsledku bylo proti němu přímo zasaženo (viz např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 11. 7. 2012, č. j. 1 As 5/2012 - 38).

pokračování

[28] Nejvyšší správní soud zároveň ve své rozhodovací praxi zdůrazňuje, že podmínky aktivní procesní legitimace u tohoto typu žaloby jsou v první řadě dány, tvrdí-li žalobce myslitelné dotčení své právní sféry. Pokud je „*zjevné a nepochybné, že jednání popsané v žalobě nemůže být vzhledem ke své povaze, původci či jiným okolnostem 'zásahem' ve smyslu legislativní zkratky v § 82 s. ř. s., i kdyby byla všechna tvrzení žalobce pravdivá, musí být taková žaloba odmítnuta podle § 46 odst. 1 písm. a) s. ř. s., jelikož chybí podmínka řízení spočívající v myslitelném tvrzení nezákonného zásahu*“ (rozsudek rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 26. 3. 2021, č. j. 6 As 108/2019 - 39, věc *Žaves*, bod 115).

[29] Zákon blíže nedefinuje pojem *nezákonný zásah*. Dle judikatury správních soudů jde o různorodou skupinu úkonů, které nenaplnují znaky rozhodnutí, a přesto jsou způsobilé zasáhnout do právní sféry konkrétních jedinců a přímo je zkrátit na právech (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 17. 7. 2007, č. j. 2 Aps 1/2007 - 58). Musí se tedy jednat o opatření, která jsou pro jejich adresáta (žalobce) závazná a lze je vynutit (rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 22. 5. 2008, č. j. 2 Aps 3/2007 - 91).

[30] Nejvyšší správní soud přisvědčuje krajskému soudu, že stěžovatelem vymezený zásah nesplňuje uvedené podmínky. V nesprávném vedení správního spisu spočívajícím v tom, že správní orgán nezaložil do spisu záznam o umožnění nahlédnout do spisu, nelze spatřovat myslitelné tvrzení nezákonného zásahu. Nejvyššímu správnímu soudu není zřejmé, jak by v žalobě tvrzeným jednáním mohl být stěžovatel alespoň potenciálně přímo zkrácen na svých právech. Stěžovateli nesvědčí právo na řádné vedení správního spisu. Stěžovatel se ve skutečnosti domáhá ochrany *objektivní* zákonitosti, nikoliv ochrany svého *subjektivního* práva. Soudy ve správním soudnictví jsou ale v souladu s § 2 s. ř. s. povolány k ochraně veřejných *subjektivních* práv (k rozdílu mezi prostředky k ochraně práva subjektivního a objektivního viz např. výše zmíněný rozsudek rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ve věci *Žaves*).

[31] Nedůvodná je rovněž kasační námitka, že krajský soud měl stěžovatele vyzvat k tomu, aby vylicil, v čem spatřuje nezákonný zásah. Z podané žaloby je zřejmé, v čem stěžovatel spatřoval nezákonný zásah, krajský soud pouze tato tvrzení hodnotil odlišně než stěžovatel. Ostatně stěžovatel měl prostor s hodnocením krajského soudu polemizovat v kasační stížnosti, avšak ani zde neuvedl žádné myslitelné tvrzení nezákonného zásahu. Stěžovatele nebylo namístě vyzývat k doplnění žaloby také z toho důvodu, že je osobou s právním vzděláním, jak správně podotkl žalovaný.

[32] Krajský soud tedy správně odmítl žalobu podle § 46 odst. 1 písm. a) s. ř. s. ve spojení s § 82 s. ř. s. Nejvyšší správní soud zároveň neshledal důvod k provedení důkazu navrhaného stěžovatelem v řízení o kasační stížnosti. Jestliže stěžovatel v žalobě (a ani později v průběhu soudního řízení) neuvedl žádné myslitelné tvrzení nezákonného zásahu, pak je bezpředmětné, zda byl následně do spisu žalovaného založen záznam o nahlížení stěžovatele ze dne 1. 7. 2021, kdy přesně byl do spisu tento záznam založen atd.

[33] Stěžovatel v této souvislosti namítá, že pokud žalovaný následně napravil své pochybení (a založil do spisu požadovaný záznam), je třeba tuto skutečnost zohlednit ve výroku o nákladech řízení. Stěžovatel měl být případně také vyzván k úpravě žalobního návrhu z důvodu jeho uspokojení žalovaným. Nejvyšší správní soud k tomu uvádí, že institut uspokojení navrhovatele je specifickým institutem správního soudnictví, který

představuje určitou formu smírného řešení sporu. K jeho aplikaci lze nicméně přistoupit pouze při splnění podmínek upravených v § 62 s. ř. s. Tyto podmínky přitom v nyní posuzované věci zjevně nebyly splněny již jen z toho důvodu, že žalovaný nesdělil krajskému soudu svůj záměr uspokojit navrhovatele (tj. stěžovatele) ve smyslu § 62 odst. 1 s. ř. s., a neinicioval tak proces, který by případně mohl vyústit v rozhodnutí krajského soudu o zastavení řízení podle § 47 písm. b) s. ř. s. Zároveň nebyl důvod, aby krajský soud stěžovateli přiznal právo na náhradu nákladů podle § 60 odst. 3 věty druhé s. ř. s. Vzhledem k tomu, že krajský soud (správně) odmítl žalobu pro absenci myslitelného tvrzení nezákonného zásahu, nehraje ani v tomto ohledu žádnou roli, zda žalovaný následně založil do spisu stěžovatelem požadovaný záznam.

[34] Nejvyšší správní soud ze všech výše uvedených důvodů kasační stížnost jako nedůvodnou zamítl (§ 110 odst. 1 *in fine* s. ř. s.).

[35] Výrok o náhradě nákladů řízení se opírá o § 60 odst. 1 s. ř. s., ve spojení s § 120 s. ř. s. Stěžovatel, který neměl ve věci úspěch, nemá právo na náhradu nákladů řízení, žalovanému pak nevznikly náklady nad rámec jeho úřední činnosti.

Poučení : Proti tomuto rozsudku **nejsou** opravné prostředky přípustné (§ 53 odst. 3 s. ř. s.).

V Brně dne 23. července 2024

Mgr. Radovan Havelec
předseda senátu